Ucenicii in suferinta

Ucenicii in suferinta

Era seara tarziu, joia inainte de prinderea si rastignirea Domnului Hristos, deci cateva ceasuri pana sa fie prins. De aceea Domnul Hristos gaseste necesar ca este bine sa mai aduca aminte ucenicilor Lui despre clipa grea prin care avea sa treaca, despre care ii instiintase atata vreme cat a fost cu ei. Si le spune:

"Peste putina vreme nu Ma veti mai vedea, apoi iarasi peste putina vreme Ma veti vedea, pentru ca Ma duc la Tatal."

Dar ca totdeauna cand este vorba ca Domnul Hristos sa instiinteze pe ucenicii Lui ca El trebuie sa sufere, El trebuie sa patimeasca, El trebuie sa fie rastignit pentru ca oamenii sa fie mantuiti, ei nu inteleg nici acum vorbirea aceasta. De aceea, nedumeriti, se intreaba: Ce inseamna oare "Peste putina vreme nu Ma veti mai vedea si iarasi peste putina vreme Ma veti vedea"? Si nu indrazneau sa-L intrebe. Nici macar Petru, care era purtataorul lor de cuvant in toate imprejurarile, nu indraznea sa-L mai intrebe pe Domnul Isus, mai ales de cand fusese instiintat ca are sa se lepede de El.

"Isus a cunoscut ca voiau sa-L intrebe si le-a zis: "Va intrebati intre voi ce inseamna cuvintele: Peste putina vreme nu Ma veti mai vedea, apoi iarasi peste putina vreme Ma veti vedea?" Iata, va spun ceva mai deslusit, ca sa intelegeti. Si intareste ce a spus, cum este obiceiul Lui sa atraga atentia asupra a ceea ce este insemnat, repetand cuvantul: "Adevarat, adevarat va spun ca voi veti plange si va veti tangui, iar lumea se va bucura." Asta am vrut sa va spun: "Va veti intrista, dar intristarea voastra se va preface in bucurie."

Fireste ca daca ar fi sa punem un titlu mai potrivit acestei parti din Scriptura pe care am citit-o, i-am pune titlul acesta: ucenicii in suferinta. In adevar, din vorbele Domnului Hristos de ramas bun intelegem intai ca este vorba de intrarea in suferinta a ucenicilor, dar nu fara ca sa fie pregatiti. In al doilea rand intelegem ca ei trec prin suferinta, dar nu fara mangaiere. Si in al treilea rand intelegem ca ei ies din suferinta, dar nu in starea in care au intrat.

In adevar, este ceasul cand ucenicii intra in suferinta. Au auzit pana acum, au fost instiintati de catre Domnul Hristos, pentru ca El vroia sa-i pregateasca pentru clipele acestea grozave din viata Lui, dar ei n-au inteles, n-au luat seama. Si acum, cand Domnul Hristos intra in Ghetsimani, in gradina aceasta unde avea sa fie prins si unde avea sa aiba loc lupta grozava a Lui in rugaciune, cand se apropia clipa ca El sa fie facut pacat pentru noi, dorea sa fie sprijinit in aceasta situatie de cei ce Ii erau mai aproape. Dar fiindca ucenicii nu au inteles, nu s-au lasat pregatiti, nu I-au fost de niciun ajutor. "Un ceas n-ati putut veghea impreuna cu Mine!" spune Domnul Isus, dojenindu-i.

Este drept ca atunci cand vin oamenii inarmai sa puna mana pe El, sa-L rapeasca din fata lor prin violenta, implinindu-se si prin asta ce spusese prorocul cu mult inainte, ca "El a fost luat prin apasare," se pare ca prind curaj ucenicii, ba Petru scoate chiar sabia si taie urechea unuia din slujitorii marelui preot. Dar cand Domnul Hristos ii atrage atentia ca nu acesta este drumul pe care merge El si-i spune sa-si bage sabia in teaca si vindeca urechea taiata a servitorului, atunci a intra frica in ei. Toti L-au parasit, a ramas singur.

Si cand este dus inaintea lui Pilat, cand este judecat, iarasi avea nevoie de sprijinul celor mai de aproape, dar nu avea pe nimeni langa El. La Golgota la fel, un singur ucenic din toti ucenicii Lui si cateva femei - atatia L-au urmat pana la sfarsit. Iar la mormant, doi ucenici care crezusera in El pe ascuns, Iosif din Arimatea si Nicodim, si doua femei, Maria Magdalena si Maria lui Iose - acesta a fost tot cortegiul inmormantarii Domnului Hristos. Nicio predica, nicio cinste extraordinar de mare. Patru ucenici duc la mormant pe Invatatorul lor.

Domnul Hristos a vrut sa-i pregateasca pe ucenici, dar ei n-au luat seama si de aceea s-au lasat doborati de intristare, s-au lasat doborati de durere.

In adevar, cand Petru si-a dat seama ce a facut cand s-a lepadat de Domnul Hristos, spune Scriptura ca a plans cu amar. Ce trebuie sa fi fost pe inima lui, ce trebuie sa fi fost pe ceilalti ucenici cand au vazut violenta cu care le-a fost smuls Domnul Hristos, cand au auzit de nedreptatea care I s-a facut la judecata, cand au auzit despre rastignirea Lui, ce trebuie sa fi fost pe ei! Dar usor ne putem inchipui ca nici liniste n-au avut.

Intelegem, de alta parte, de la ucenicii care se duceau spre Emaus, cat de trista le era inima, cand ii intreaba: "Despre ce vorbiti intre voi pe drum?" - Cum, Tu nu stii? Pe Isus, Cel puternic in fapte si in vorbe, L-au judecat, L-au rastignit. Noi trageam nadejde ca El are sa ne izbaveasca si iata, acum este a treia zi de cand este pus in mormant. Niste femei de-ale noastre ne-au pus in uimire, spunand ca El a inviat; dar noi suntem plini de intristare... Din vorbele lor din starea de vorba cu Domnul Hristos se arata cat de intristati erau si cat de mult se tanguiau.

Se implineste ce spune Domnul Hristos: Ati intrat in suferinta. Am vrut sa va pregatesc, dar n-ati luat seama la instiintarile Mele. Acum plangeti si va tanguiti, iar lumea se bucura. Ce usurati au respirat mai marii preotilor, carturarii si fariseii: In sfarsit, am scapat de El! Putem dormi linistiti. Este liniste in tara. S-au bucurat, este drept, pentru o vreme si acum se implineste ceea ce le spunea Domnul Hristos.

Sa invatam din patania ucenicilor Domnului Hristos, sa luam seama la instiintarile, la pregatirea pe care El, in dragostea Lui, vrea sa ne-o faca. Si noi, din clipa in care ne-am intors la Dumnezeu, intram in scoala suferintei. Domnul Hristos a spus: "Daca vrea cineva sa Ma urmeze, sa-si ia crucea in fiecare zi, sa se lepede de sine si sa vina dupa Mine." Apostolul Pavel, de alta parte, spune: "In imparatia lui Dumnezeu trebuie sa trecem prin multe necazuri." Si asa a vrut sa ne pregateasca Domnul Hristos, ca, daca ne-am hotarat pentru El, trebuie sa intram in scoala suferintei ca sa ajungem ca El, ca sa dovedim ca intr-adevar am fost rascumparati de El.

Nu este usor sa ne dezlipim de noi insine prin moartea eului nostru, nu este usor sa ne desprindem din angrenajul lumii, prin moartea fata de lume. Nu este usor! Si se pare ca cei mai multi dintre noi, nu zic ca nu pretuiesc jertfa Domnului Hristos, departe de mine gandul acesta, stiu sigur ca toti cati am crzut in jertfa Domnului Hristos avem iertarea pacatelor, avem siguranta aceasta deplina, dar mi se pare ca aici raman

cei mai multi dintre noi: oameni cu pacatele iertate, oameni cu siguranta aceasta ca suntem ai Domnului Hristos, dar mai departe nu mergem.

Dar voi nu mai sunteti ai vostri, ati fost rascumparati cu un pret mare, v-ati intors de la idolii vostri ca sa slujiti Dumnezeului Celui viu si adevarat. Iata de ce trebuie sa trecem prin suferinta. Sa nu ramanem uimiti atunci cand necazul apasa asupra noastra si dinauntru si din afara. Dumnezeu ne vrea pentru El. De aceea intrebuinteaza mijlocul acesta ca sa ne pregateasca, sa ne bucuram de insusirile pe care Domnul Hristos Insusi le-a avut in viata Lui. "Fiti sfant cum si Eu sunt sfant." Pentru aceasta am fost noi chemati, nu numai ca sa avem pacatele iertate. Aceasta a fost temelia pe care se zideste chipul Domnului Hristos in noi.

Sa nu facam ca ucenicii, sa invatam din nebagarea lor de seama cu privire la necazuri. Sa nu ne tanguim, sa nu ne amaram cand si pentru noi vin necazuri, vine boala, vine moartea. Sa stam linistiti, pentru ca am fost instiintati. Si stiind care este rostul fiecarui necaz, fiecarei morti din viata noastra, sa intelegem ce insemneaza aceasta pentru noi. Sa nu fim nepregatiti. Altminteri, se poate pierde si ce avem si starea noastra de la urma sa fie mai rea decat cea de la inceput.

Dar iata-i pe ucenicii Domnului Hristos nu numai intrand in suferinta, ci trecand prin suferinta, dar fara sa fie lipsiti de mangaiere. Le spune Domnul Hristos: "Va veti intrista, dar intristarea voastra se va preface in bucurie." Si face o asemanare cu starea lor cand trec prin suferinta: "Iata, femeia cand este in durerile nasterii se intristeaza, pentru ca i-a sosit ceasul, dar dupa ce a nascut pruncul nu isi mai aduce aminte de suferinta, de bucurie ca s-a nascut un om pe lume." Ca sa intareasca si mai mult faptul acesta, El spune: "Tot asa si voi, acum sunteti plini de intristare; dar Eu va voi vedea iarasi, inima vi se va bucura si nimeni nu va va rapi bucuria voastra."

Dupa Golgota, dupa inviere, ce plina de bucurie este Maria Magdalena atunci cand este chemata de Domnul Hristos pe nume: "Marie!" Intelege glasul acela, intelege ca este Domnul Isus care a scos-o din nenorocirea in care se afla, care a instiintat-o cu privire la invierea Lui, care o pazea in drumul ei si atunci, intelegand acest glas, nu are altceva de spus decat: "Rabuni!"- Invatatorul meu! Era asa cum a spus Petru mai tarziu: "Doamne, Tu toate le stii!" Ce bucurie in aceste cuvinte! Ce greu de inteles este acest cuvant, ce plin de continut este acest cuvant! Ca si Toma, care, fata de indoiala lui, spune acum: "Domnul meu si Dumnezeul meu!" Ce mult spun aceste cuvinte! Ce bucurie care da pe deasupra si nu poate fi redata in cuvinte! Iata, bucuria aceasta a venit dupa inviere.

Domnul Hristos Se arata ucenicilor ascunsi de frica iudeilor si le spune: "Pace voua! Nu va temeti, Eu sunt, am inviat." A venit bucuria peste ei. Ce tristi erau ucenicii care mergeau spre Emaus, dar cand le talcuieste Scriptura si la sfrasit Se descopera, ce bucurie pe fetele acestor ucenici din clipa cand au aflat ca altfel stau lucrurile. Intristrea lor a trecut si acum bucuria ii ia locul.

Iata cum ne pregateste Domnul Hristos sa trecem prin suferinta. Nu suntem lipsiti de mangaieri cand trecem prin suferinta.

Elifaz spune intr-una din cuvantarile lui catre Iov: "Vina smerirea, caci tu te vei ruga pentru ridicare." Asa este in scoala lui Dumnezeu. In scoala lumii, drumurile spre inaltimi merg in sus; in scoala lui Dumnezeu, drumurile spre inaltimi, spre slava, merg in jos.

In aceasta privinta tot Domnul Hristos ne este exemplu. Prea joasa este treapta aceasta in Ghetsimani. Dar ce treapta si mai joasa este Golgota! Mormantul, tot mai jos. Dar acestea lucrau spre slava Lui.

Cand Iosif din Vechiul Testament primeste binecuvantarea din partea tatalui sau, Iacov ii spune: "Ai avut parte de la Dumnezeul Cel Atotputernic de binecuvantari de sus si de binecuvantari de jos." Care au fost binecuvantarile de jos? A fost, fireste, vanzarea lui de catre fratii lui, ca sclav. Dupa aceea o treapta mai jos, in casa lui Potifar. O treapta si mai jos, cand este aruncat in inchisoare din pricina nevinovatiei lui. Totusi n-a invatat lectia bine, isi mai pusese Iosif increderea intr-un paharnic eliberat. Doi ani a trebuit sa mai stea, tot mai jos, in inchisoare, ca sa inteleaga ca numai Domnul Dumnezeu este sprijinul lui.

Acesta este rostul necazurilor, acesta este rostul coborarii treptelor acestora in jos: sa ne apropie de Dumnezeu, sa ne apropie de Cel ce este singurul nostru ajutor, singurul nostru sprijin, sa nu mai asteptam nimic de la noi, de la oameni, niciun ajutor. Asa ajungem cum spune psalmistul: Daca Te am pe Tine, Doamne, nu mai intreb nici de cer, nici de pamant. Toate pot sa dispara; daca Te am pe Tine, imi este de ajuns. Aici vrea Dumnezeu sa ajungem cand trecem prin scoala suferintei.

"Tot asa si voi, acum sunteti plini de intristare, dar Eu va voi vedea iarasi." Acest "la revedere" pe care Si-l ia Domnul Hristos de la ucenici este cuvantul pe care ni l-a lasat noua, celor credinciosi, atunci cand ne despartim de cei iubiti ai nostri, morti in Domnul Hristos. "La revedere" este cuvantul pe care il spun credinciosii, nu "adio" ca acei ce n-au nicio nadejde. Nu plang ca acei ce n-au nicio nadejde. "La revedere", acesta este cuvantul celor credinciosi. "La revedere", voi sunteti copii ai lui Dumnezeu. Lumea nu ne cunoaste, dar cand Se va arata Hristos, slava noastra, vom fi ca El. Aceasta este scumpa noastra revedere cu Domnul Hristos.

"Vom fi cu El" este un cuvant plin de mangaiere pentru necazurile, pentru durerile care se abat asupra noastra, ca sa scoata din noi felul de a gandi al Domnului Hristos, felul de a vorbi al Domnului Hristos, felul de a simti al Domnului Hristos. Caci trebuie sa recunoastem ca toate acestea la un loc sunt departe ca de la cer la pamant de ceea ce in mod obisnuit, cu acelasi nume, avem noi in viata noastra. Avem bunatate, bucurie, multe lucruri care se aseamana la nume, dar sunt asa de departe de ceea ce sunt acestea realizate in Domnul Hristos, cum am spus, ca de la cer la pamant. Si El ne vrea desprinsi din felul de intelegere al acestor cuvinte in felul lumii si vrea sa ne duca la intelesul pe care il au ele. Si aceasta nu se pate face decat traind adanc departe de felul nostru desert de vietuire mostenit, atat in desfasurarea vietii noastre personale, cat si in legatura cu oamenii.

Dar sa venim acum la al treilea lucru pe care il desprindem din aceste cuvinte ale Domnului Hristos si anume cand iesim din suferinta. Nu ramanem in sufrinta: iesim din suferinta, insa nu in aceeasi stare in care am intrat si nici cu aceeasi stare cu care am trecut prin suferinta.

Cand ingerul indreapta privirea ucenicilor spre Domnul Hristos care Se inalta la cer si vorbeste despre revenirea Lui exact asa cum Se inaltase, ucenicii s-au umplut de bucurie. Cand la Rusalii S-a revarsat Duhul Sfant peste ei, Petru apare intr-o stare cum nu a fost pana atunci, intr-o stare de adanca smerire. Dar tocmai aceasta stare ii da o indrazneala fara margini si vesteste cu tarie pe Domnul Hristos. Face aceeasi lucrare ca si Domnul Hristos, vindeca pe un olog. Sunt trasi la raspundere de catre sobor, li se porunceste: Sa nu mai vorbiti despre numele acesta! Petru cu indrazneala raspunde oamenilor acestora: "Judecati voi singuri daca este drept sa ascultam mai mult de voi decat de Dumnezeu." Au pus sa-i bata, sa-i biciuiasca, i-au inchis -, nu are a face. S-au intors plini de bucurie la ai lor si le-au spus ca au fost invredniciti sa sufere pentru Domnul Hristos. O alta stare, nu asa cum intrasera in suferinta, fricosi, plangand; dimpotriva, stand drepti in fata marilor lumii, tinand steagul evangeliei pe care il ascunsesera atunci cand au trecut prin suferinta.

Apostolul Pavel si cu Sila intra in inchisoare din pricina marturiei numelui Domnului Hristos. Ce fac? Sa zicem ca se roaga, dorind sa scape din inchisoare. Dar cine canta? Cine are inima buna, cine are in inima lui un sprijin puternic pentru tot ceea ce face, acela canta. Alta stare decat aceea cu care au intrat.

Sta in inchisoarea de la Roma. De data aceasta nu mai vorbeste ca in alte scrisori ale lui, despre venirea Domnului Hristos: pomeneste despre moartea lui, care putea sa fie dintr-o clipa in alta. Dar aceasta nu-l duce la tanguire, nu-l duce la tristete; dimpotriva, de acolo el scrie: "Bucurati-va, iarasi zic, bucurati-va!" Ar crede cineva din lume ca omul acesta era intr-o situatie extraordinar de buna cand spunea aceste cuvinte. Nu, statea intr-o inchisoare grozava, cu ostas de paza langa el si cu amenintarea aceasta ca dintr-o clipa in alta ii va fi taiat capul. De aici, de pe treapta aceasta de jos de smerire, de aici striga el: Bucurati-va, asta este insusirea vietii!

Bucuria este una din insusirile pe care Duhul lui Dumnezeu le toarna in cei credinciosi dupa ce au fost mantuiti. Bucuria vietii, bucuria ca sunt ai Domnului, bucuria ca incep sa se desprinda de felul desert de vietuire al lumii, sa gandeasca asemenea Domnului Hristos, sa lucreze ca si El, aceasta este bucuria celor credinciosi. Daca s-ar intrista in necaz cei credinciosi, ca si lumea, ce deosebire ar fi intre ei si lume? Daca ei au dreptul sa se intristeze si sa planga pentru ca n-au niciun sprijin, noi sa nu le dam o pilda de bucurie pentru ca avem totul solid in Domnul Hristos, care a murit pentru noi si care a inviat pentru neprihanirea noastra? Sa ne lasam noi ingrijorati ca si ei, noi care avem totul deplin in Domnul Hristos, noi care avem nadejdea aceasta ca vom fi impreuna cu Domnul Hristos, avem nadejdea slavei?

Ne sunt fagaduite lucruri mari si minunate, ca vom imparati impreuna cu Domnul Hristos. Pe acel tron insa nu putem sta cu toata intelegerea decat trecand prin scoala suferintei, prin scoala smereniei. Acolo se invata intelepciunea Domnului Hristos, acolo se invata posibilitatea de iesire din intortocherile lumii acesteia si din uneltirile pe care ni le intinde vrajmasul.

Dar nu numai atat. Domnul Hristos ne spune: "Va veti bucura. Dar in ziua aceea nu Ma veti mai intreba nimic." Cand suntem copii, intrebam mereu pe mama ce sa facem. Mama ne da de lucru. Iar ne ducem la ea si ea ne da iar de lucru. Cand ajungem oameni mari nu mai intrebam, pentru ca suntem oameni mari, stam pe o temelie solida si acum stim ce avem de facut. Sau sotiile noastre, la inceput, cand ne-am casatorit, poate vrand sa ne faca placere, ne-au spus: Mancarea asta iti place? Sa mergi in cutare loc, iti place? Asa era la inceput. Dar mai tarziu nu te mai intreaba, mai tarziu stiu ce iti place, ba deseori stiu ce gandesti, deseori stiu ce raspuns va da sotul lor in cutare si cutare imprejurare. De ce? Legatura s-a facut tot mai stransa si aceasta comunicare de ganduri, de simtaminte devine comuna.

Asa este si aici cu Domnul Hristos. Nu Ii mai punem atunci intrebari, ce sa fac, dupa ce am trecut prin scoala suferintei. Nu mai punem intrebarea: ce sa fac in cutare imprejurare, in cutare chestiune, de casatorie sau altceva. De ce? Nu pentru ca nu suntem dispusi sa mai facem voia lui Dumnezeu, dar pentru ca L-am cunoscut in necaz pe Domnul Hristos, care S-a apropiat de noi in asa fel incat stim ce Ii place, stim ce gandeste, stim unde vrea sa ne ducem. Nu mai umblam in dreapta si in stanga. Cu orice pret facem pasi siguri pe drumul pe care ne-a asezat.

De aceea sa nu ne temem cand intram in suferinta, caci nu suntem fara a fi pregatiti. Nu ne mai temem cand trecem prin suferinta, caci suntem mangaiati. Sa nu ne temem, caci vom iesi din suferinta nu cum am intrat, ci pregatiti tot mai bine pentru slava lui Dumnezeu.

2 mai 1965

clickbible.org